

войски се спуснахли къмъ града; безъ огледванье, безъ приготвянье, както ги сварата сварила, търтили да бѣгатъ турцитѣ, като хвърляли отъ себе не само пушки и други оржия, но дору и шалваритѣ си, само по-леко да имъ стане, по-скоро да избѣгнатъ. Едни отъ турцитѣ се пристрували на умрѣли, други се катеряли по дърветата — но нищо не помагало.

Когато рускитѣ войски влѣзли въ града тѣмъ се прѣдставила ужасна и отвратителна картина. Градътъ още горѣлъ, отъ станцията били останали нѣкакви върлини и стълпове, киремиди, камъни и стѣни повалени, човѣшки трупове расхвърляни, а вагонитѣ още се димѣли.

Но нека оставимъ за нѣколко минути Нова-Загора и да видимъ що е ставало съ българското ополчение, което трѣбвало да дойде също и да нападне върху този градъ.

Вечерта на 16 юлия българското ополчение въ Стара-Загора получило прѣдписание да тръгне къмъ Нова-Загора и да дойде тукъ на два форсировани марша. Но рекогносцировкитѣ на Гурка не били сполучливи; той не знаелъ, че Сюлейманъ паша е до него и съ 100,000 войска!

На 17 юлия дружинитѣ тръгнали, споредъ прѣдписанието, но не дошли до село Дълбоки, срѣцнали неприятелския авангардъ, който ималъ 12 топа, 6 табора пѣхота и единъ отредъ конни черкези. Между българитѣ и турцитѣ се заловила ожесточена артиллерийска борба.

Да вървятъ напредъ къмъ Нова-Загора и да се съединятъ съ Гурковитѣ войски, нѣмало никаква възможность, и българскитѣ дружини, като мръкнало, оттеглили се да нощуватъ не далечъ отъ Дълбоки. Турцитѣ останали на своитѣ позиции. Прѣзъ нощта херцогъ Н. М. Лайхтенберский, началникъ на Старо-Загорскитѣ казаки, получилъ извѣстие изъ Стара-Загора, че на югъ се показалъ неприятелътъ не далече отъ града и се приближавалъ все повече и повече. Положението на отряда на Лайхтен-